

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΠΑΦΟΥ

Ενώπιον: Γ. Κ. Βλάμη, Π.Ε.Δ.

Αρ. Αγωγής: 1186/2023 I-Justice

Μεταξύ:

ΛΑΚΩΝ Α.Τ.Ε., από Ελλάδα

Εναγόντων

και

ΔΗΜΟΥ ΠΑΦΟΥ, από Πάφο

Εναγομένων

**Καθορισμός χρονοδιαγράμματος διαδικασίας για την εκδίκαση
αίτησης χωρίς ειδοποίηση ημερ. 22.09.23 στην οποία
εκδόθηκε μονομερώς ενδιάμεσο διάταγμα**

Ημερομηνία: 04.10.23

Εμφανίσεις:

Για Ενάγοντες-Αιτητές: κος Α. Γεωργιάδης μαζί με κα Γλ. Αλεξάνδρου
για κ.κ. Χρήστος Γεωργιάδης & Συνεργάτες Δ.Ε.Π.Ε.

Για Εναγόμενους-Καθ' ων η αίτηση: κα Νεοπολέμου για κ. Μ. Κυριακίδη

Για Ενδιαφερόμενο Μέρος: κα Κυριάκου μαζί με κα Ι. Παλατέ για κ.κ. Στέλιος
(Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος (Κύπρου) Λτδ) - Στυλιανίδης & Σία Δ.Ε.Π.Ε.

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Η παρούσα αγωγή καταχωρίστηκε στις 22.09.23 με αποτέλεσμα να διέπεται από τους Νέους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας, οι οποίοι τέθηκαν σε ισχύ από την 01.09.23. Την ίδια ημέρα Οι Ενάγοντες (Αιτητές) προώθησαν μονομερώς αίτηση για έκδοση ενδιάμεσου διατάγματος. Η αίτηση περιέχεται στο Έντυπο Αρ. 34 με βάση το Μέρος 23, ως προνοεί ο νέος Κανονισμός 23.4(6).

Η αίτηση χωρίς ειδοποίηση ορίστηκε για ακρόαση διαδικαστικών οδηγιών (ΑΔΟ) σε επείγουσα βάση στις 25.09.23 με βάση τους νέους Κανονισμούς 23.8 και 23.9, όπου εκείνη την ημέρα εκδόθηκε ενδιάμεσο διάταγμα απαγορευτικής φύσεως με οδηγίες να επιδοθεί μαζί με όλα τα σχετικά έγγραφα (αίτηση, γραπτή μαρτυρία και τεκμήρια) τόσο

στους Εναγομένους (Καθ' ων η αίτηση) όσο και σε οποιονδήποτε μέρος που επηρεάζεται από την έκδοση του.

Ακολούθως η αίτηση ορίστηκε για νέα ΑΔΟ στις 03.10.23. Στο μεσοδιάστημα το διάταγμα μαζί με τα σχετικά έγγραφα επιδόθηκαν στους Εναγομένους και στην Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος (Κύπρου) Λτδ στην οποία ανήκει η εγγυητική επιστολή που ζητείται η απαγόρευση εξαργύρωση / ρευστοποίηση της από τους Εναγομένους.

Εκείνη την ημέρα εμφανίστηκαν όλοι δια συνηγόρου ενώπιον του Δικαστηρίου. Η ευπαίδευτη συνήγορος του ενδιαφερομένου μέρους δήλωσε πως απλά θα παρακολουθεί τη διαδικασία χωρίς να καταχωρήσει ένσταση και δίκως να εγείρει οποιοδήποτε ζήτημα. Κατά την πιο πάνω ημερομηνία το Δικαστήριο επιχείρησε να καθορίσει χρονοδιάγραμμα της διαδικασίας και να δώσει σχετικές οδηγίες. Σύμφωνα με τον νέο Κανονισμό 23.10 αποτελεί καθήκον των διαδίκων και των δικηγόρων τους να υποβοηθήσουν το Δικαστήριο στο θέμα αυτό. Η μορφή τέτοιας βοήθειας περιγράφεται μέσα από το εδάφιο 1 του εν λόγω Κανονισμού, το περιεχόμενο της οποίας θεωρώ χρήσιμο να παρέχω αυτούσιο:

«(1) Οι διάδικοι και οι δικηγόροι τους οφείλουν να επιδιώξουν όπως συμφωνήσουν επί χρονοδιαγράμματος σε σχέση με τη διαδικασία στην αίτηση («χρονοδιάγραμμα της διαδικασίας») το οποίο χρονοδιάγραμμα να καταχωριστεί από τον αιτητή εκ μέρους όλων των μερών πριν ή κατά την ΑΔΟ σύμφωνα με το Έντυπο αρ.37 ή το Έντυπο αρ.38, προς εξέταση από το δικαστήριο.»

Στην προκειμένη περίπτωση οι συνήγοροι των διαδίκων δεν κατάφεραν να συμφωνήσουν σε χρονοδιάγραμμα. Όταν συμβεί κάτι τέτοιο τίθεται σε ισχύ το εδάφιο (2) του Κανονισμού 23.10, το λεκτικό του οποίου αυτολεξεί είναι το εξής:

«(2) Σε περίπτωση που, παρά τις προσπάθειες των μερών, το χρονοδιάγραμμα δεν συμφωνηθεί, το κάθε μέρος οφείλει να καταθέσει, πριν ή κατά την ΑΔΟ, το χρονοδιάγραμμα της διαδικασίας που προτείνει, σύμφωνα με το Έντυπο αρ.37 ή το Έντυπο αρ.38 κατά περίπτωση.»

Να σημειωθεί ότι εδώ μόνο η πλευρά των Εναγόντων καταχώρισε ηλεκτρονικά προτεινόμενο χρονοδιάγραμμα. Η πλευρά των Εναγομένων αμφισβήτησε τη συμπερίληψη

σ' αυτού της δυνατότητας καταχώρησης συμπληρωματικής γραπτής μαρτυρίας από μέρους των Εναγόντων, όπως αυτό σημειώνεται υπό το σημείο (3) στο εν λόγω προτεινόμενο χρονοδιάγραμμα. Σε ότι αφορά τα υπόλοιπα σημεία του χρονοδιαγράμματος, οι Εναγόμενοι συμφωνούν σε όλα.

Ενεκα της πιο πάνω εξέλιξης, οι συνήγοροι των Εναγόντων και Εναγομένων κλήθηκαν και αγόρευσαν.

Η ευπαιδευτη συνήγορος των Εναγομένων με παραπομπή σε νομολογία ανέφερε ότι υπάρχουν αυστηρές προϋποθέσεις που πρέπει να ισχύουν προτού επιτραπεί η καταχώρηση συμπληρωματικής ένορκης δήλωσης, όπως λεγόταν με βάση του παλαιούς Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας, σε αίτηση που έχει μονομερώς εκδοθεί ενδιάμεσο διάταγμα. Αναγνωρίζοντας τη διακριτική ευχέρεια που έχει το Δικαστήριο στο θέμα αυτό, ευσεβάστως εισηγήθηκε την καταχώρηση αίτησης για παροχή συμπληρωματικής γραπτής μαρτυρίας προκειμένου αυτή να τύχει εξέτασης από το Δικαστήριο για να αποφασίσει εάν θα επιτρέψει την καταχώρηση της.

Αντίθετη ήταν η νομική επιχειρηματολογία του ευπαιδευτού συνηγόρου των Εναγόντων, ο οποίος υποστήριξε ότι ακολουθήθηκε με ευλάβεια το Έντυπο 38 που προνοεί την καταχώρηση συμπληρωματικής γραπτής μαρτυρίας. Σύμφωνα με τον κύριο Γεωργιάδη, οι νέοι Κανονισμοί Πολιτικής Δικονομίας επιτρέπουν τέτοια καταχώρηση, χωρίς βέβαια να ανατρέπεται η νομολογία επί του εγειρόμενου θέματος.

Έχω ακούσει με προσοχή τις εμπεριστατωμένες νομικές επιχειρηματολογίες των ευπαιδευτών συνηγόρων των διαδικών και έχω μελετήσει ενδελεχώς το περιεχόμενο τους.

Πρωταρχικός σκοπός των νέων Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας είναι η παροχή στο Δικαστήριο δυνατότητας χειρισμού υποθέσεων κατά τρόπο δίκαιο και με αναλογικό κόστος (Κανονισμός 1.2.(1)). Μία από τις παραμέτρους που καθιστά το χειρισμό υπόθεσης δίκαιο και με αναλογικό κόστος είναι η διασφάλιση ταχείας εκδίκασης (Κανονισμός 1.2(δ)). Οι διάδικοι οφείλουν να επικουρούν την προαγωγή αυτού του πρωταρχικού σκοπού από το Δικαστήριο (Κανονισμός 1.4(1)). Η διαχείριση των υποθέσεων από το Δικαστήριο πρέπει να είναι ενεργή (Κανονισμός 1.5(1)). Η ενεργός διαχείριση υποθέσεων περιλαμβάνει, ανάμεσα σ' άλλα, τον καθορισμό χρονοδιαγραμμάτων (Κανονισμός 1.5(2)(ζ)). Στα πλαίσια διαχείρισης υποθέσεων το

Δικαστήριο δύναται να εκδίδει διατάγματα στα οποία να θέτει όρους (Κανονισμός 3.1(3)(a)).

Όπως έχει ήδη λεχθεί, το Δικαστήριο κατά την διεξαγωγή ΑΔΟ που αφορά περίπτωση εκδίκασης αίτησης χωρίς ειδοποίηση στην οποίαν εκδόθηκε μονομερώς ενδιάμεσο διάταγμα, οφείλει να καθορίσει χρονοδιάγραμμα της διαδικασίας και να δώσει σχετικές οδηγίες (Κανονισμός 23.11(1)). Εδώ οι διάδικοι δεν έχουν καταλήξει σε συμφωνημένο χρονοδιάγραμμα. Η πλευρά των Εναγόντων που έχει καταχωρήσει προτεινόμενο χρονοδιάγραμμα προς υποβοήθηση του έργου του Δικαστηρίου. Αυτό βρίσκεται ενώπιόν μου και μ' αυτό θα ασχοληθώ εξετάζοντας το, έχοντας υπόψη μου ότι το μόνο αμφισβητούμενο σημείο που εγείρεται είναι αυτό που εισηγείται τη δυνατότητα καταχώρησης συμπληρωματικής ένορκης δήλωσης.

Δεν παραγνωρίζω τη νομολογία που υπάρχει μέχρι σήμερα επί του θέματος. Παρόλο ότι δημιουργήθηκε με βάση τους παλαιούς θεσμούς, εντούτοις θεωρώ ότι το σκεπτικό των νομικών αρχών που αφορούν το εγείρομενο ζήτημα εφαρμόζεται και στις περιπτώσεις που διέπονται από τους νέους θεσμούς.

Όπως είναι γνωστό, με βάση την νομολογία, η παροχή άδειας για καταχώρηση συμπληρωματικής ένορκης δήλωσης εμπίπτει στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου. Η καταχώρηση συμπληρωματικής ένορκης δήλωσης, η οποία έχει εδώ την έννοια και σημασία της συμπληρωματικής γραπτής μαρτυρίας, δεν απαγορεύεται όταν πρόκειται για αντίκρουση ισχυρισμών που τέθηκαν για πρώτη φορά από τον καθ' ου η αίτηση και με αυτή επιχειρείται η παρουσίαση ολοκληρωμένης εικόνας των γεγονότων. Από την άλλη το Δικαστήριο δεν δίδει τέτοια άδεια όταν πρόκειται για επανάληψη αρχικών ισχυρισμών ή με το πρόσχημα της παρουσίασης ολοκληρωμένης εικόνας των στοιχείων επιχειρείται με συγκεκριμένη μορφή η εισαγωγή γεγονότων με απώτερο στόχο την εύσχημη διόρθωση της παράλειψης του αιτητή να αποκαλύψει ευθύς εξ' αρχής όλα τα ουσιώδη γεγονότα. Από την άλλη το Δικαστήριο δεν δίδει τέτοια άδεια όταν πρόκειται για επανάληψη αρχικών ισχυρισμών ή με το πρόσχημα της παρουσίασης ολοκληρωμένης εικόνας των στοιχείων επιχειρείται με συγκεκριμένη μορφή η εισαγωγή γεγονότων με απώτερο στόχο την εύσχημη διόρθωση της παράλειψης του αιτητή να αποκαλύψει ευθύς εξ' αρχής όλα τα ουσιώδη γεγονότα.

Διαφωτιστικό επί του σημείου αυτού είναι το ακόλουθο απόσπασμα από την υπόθεση **A. Messios & Sons Ltd κ.ά. v. Λεωνίδα** (2010) 1Α Α.Α.Δ. 195:

«Θεωρούμε ότι η διακριτική ευχέρεια που παρέχεται στο δικαστήριο από τις σχετικές δικονομικές πρόνοιες, είναι ορθό και δίκαιο να ασκηθεί, στην προκείμενη περίπτωση υπέρ των εφεσεϊόντων-αιτητών. Κατά την εκτίμησή μας τα στοιχεία που επιθυμούν να θέσουν ενώπιον του δικαστηρίου, οι εφεσεϊόντες-αιτητές, με τις δύο ένορκες δηλώσεις για τις οποίες ζητούν την άδεια του δικαστηρίου να καταχωρήσουν, είναι στοιχεία που σχετίζονται με τους ισχυρισμούς και τις θέσεις που πρόβαλε ο εφεσίβλητος-καθ' ου η αίτηση στην αρχική του ένορκη δήλωση προς υποστήριξη της ένστασης στην αίτηση επαναφοράς της έφεσης. Δεν πρόκειται, κατά την κρίση μας, για ανεπίτρεπτη μαρτυρία ούτε για επανάληψη των αρχικών ισχυρισμών των εφεσεϊόντων, αλλά για διευκρινίσεις και ισχυρισμούς που είναι επιθυμητό να επιτραπεί στους εφεσεϊόντες-αιτητές να προβάλουν, ώστε το δικαστήριο να έχει ενώπιον του ολοκληρωμένη και σφαιρική εικόνα των γεγονότων.»

Ειδικά στην περίπτωση όπου εκδίδεται μονομερώς ενδιάμεσο απαγορευτικό διάταγμα στη βάση γεγονότων και στοιχείων που περιέχονται στην ένορκη δήλωση (εδώ γραπτή μαρτυρία) που υποστηρίζει σχετική αίτηση, η αρχή της καλής πίστης, που πρέπει να διαπνέει την αρχική ένορκη δήλωση του διαδίκου που εξασφάλισε το ενδιάμεσο διάταγμα μονομερώς καθώς και τις υποχρεώσεις που ο εν λόγω διάδικος έχει και απορρέουν από αυτή, δεν επιτρέπει την παροχή άδειας για καταχώρηση συμπληρωματικής ένορκης δήλωσης με σκοπό την εκ των υστέρων επανόρθωση παράλειψης πληροφόρησης και στόχο τη μεταβολή ή αλλοίωση της εικόνας που δόθηκε πρωταρχικά στο δικαστήριο για να παράσχει τη θεραπεία. Θα πρέπει ακόμη να ληφθεί ότι η συμπερίληψη επαρκούς μαρτυρίας στις ένορκες δηλώσεις που υποστηρίζουν την αίτηση και ένσταση αντίστοιχα μέσα από τις οποίες διαμορφώνεται η εκδοχή έκαστου μέρους καθιστούν την καταχώρηση συμπληρωματικής ένορκης δήλωσης αχρείαστη. Τούτο επειδή αίτηση τέτοιας φύσεως θα εξεταστεί από την όψη της μαρτυρίας που καταγράφει τις θέσεις των μερών (βλέπε αγγλικό νομικό σύγγραμμα **Halsbury's Laws of England**, 3η έκδοση, τόμος 21, σελ.419).

Στην υπόθεση στην υπόθεση **Stavros Georgiou & Son (Scrap Metals) v. Του πλοίου LIPA** (2001) 1 Α.Α.Δ. 1220 που παρόλο ότι αφορούσε διάταγμα σύλληψης πλοίου

εντούτοις το σκεπτικό του κανόνα τυχάνει εφαρμογής στην προκειμένη περίπτωση που εξασφαλίζεται προσωρινή προστασία μονομερώς, με αναφορά στις Louis Vuitton v. Δερμοσάκ κ.α. (1992) 1B A.A.Δ. 1453 και Sons of Afif Yamout κ.α. v. Schiffahrts Ges Elbe M.B.H. & Co (1994) 1 A.A.Δ. 191, υποδείχτηκε, μεταξύ άλλων, ότι τα γεγονότα που θεμελιώνουν την ενδιάμεση αίτηση πρέπει να αποκαλύπτονται σε ένορκη δήλωση και δεν είναι επιτρεπτή η προσαγωγή πρόσθετης ή απαντητικής μαρτυρίας εκ μέρους του αιτητή ή η καταχώρηση πρόσθετων ενόρκων δηλώσεων. Με γνώμονα δε πως σε διαδικασίες όπου εξετάζεται αν θα πρέπει να συνεχίσει η ισχύς του ενδιάμεσου απαγορευτικού διατάγματος που εκδόθηκε μονομερώς το Δικαστήριο δεν υπεισέρχεται στην ουσία της υπόθεσης και ούτε προβαίνει σε εξέταση αμφισβητούμενων γεγονότων, η εικόνα που μεταδίδεται από την ένορκη δήλωση, στη βάση της οποίας εκδόθηκε μονομερώς το ενδιάμεσο διάταγμα, δεν επιτρέπεται να μεταβληθεί ή αλλοιωθεί μεταγενέστερα με συμπληρωματική ένορκη δήλωση.

Συνεπώς υπάρχει δυνατότητα καταχώρησης συμπληρωματικής ένορκης δήλωσης υπό προϋποθέσεις, στις οποίες έγινε εκτενής αναφορά πιο πάνω.

Σε ότι αφορά τους νέους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας, αυτοί επιτρέπουν τη συμπερίληψη δυνατότητας καταχώρισης συμπληρωματικής γραπτής μαρτυρίας στο χρονοδιάγραμμα της διαδικασίας που θα καθορίσει το Δικαστήριο. Σχετικός είναι ο Κανονισμός 23.11(1)(β), στον οποίον και παραπέμπω. Ο εν λόγω Κανονισμός επιτρέπει τη δυνατότητα εισαγωγής από την αρχή πρόνοιας για καταχώριση συμπληρωματικής γραπτής μαρτυρίας ως μέρος του χρονοδιαγράμματος της διαδικασίας. Αυτό κατά την ταπεινή μου γνώμη παρέχει πλεονέκτημα μη ανατροπής του χρονοδιαγράμματος εάν και εφόσον προκύψει τέτοια ανάγκη. Αυτό με τη σειρά του εξυπηρετεί τον πρωταρχικό σκοπό της διαχείρισης υποθέσεων κατά τρόπο δίκαιο και με αναλογικό κόστος μέσω ταχείας εκδίκασης.

Με κάθε σεβασμό η θέση της συνηγόρου των Εναγόντων όπως οι Ενάγοντες καταχωρήσουν αίτηση για συμπληρωματική μαρτυρία δεν εξυπηρετεί το πνεύμα του πρωταρχικού σκοπού. Σε τέτοια περίπτωση θα υπάρξει είναι σίγουρο ότι θα υπάρξει ανατροπή του χρονοδιαγράμματος διαδικασίας. Αυτό θα συμβεί επειδή αναπόφευκτα θα πρέπει να τροποποιηθεί το χρονοδιάγραμμα. Αυτό προϋποθέτει αίτηση για τροποποίηση του χρονοδιαγράμματος διαδικασίας που δεν αποκλείει εμφάνιση ενώπιον του Δικαστηρίου για ενσωμάτωση επιπλέον οδηγιών παροχής χρόνου καταχώρισης ένστασης,

ετοιμασία αγορεύσεων και έκδοσης ενδιάμεσης απόφασης από το Δικαστήριο. Γίνεται αντιληπτό ότι όλα αυτά αυξάνουν το κόστος της διαδικασίας και παρατείνουν το χρόνο εκδίκασης της ουσίας της αίτησης.

Αυτό που εδώ θα μπορούσε να γίνει είναι να συμπεριληφθεί στο χρονοδιάγραμμα διαδικασίας η δυνατότητα καταχώρισης συμπληρωματικής μαρτυρίας, ως προτείνει ο συνήγορος των Εναγόντων υπό το σημείο (3). Την ίδια στιγμή σημειώνω ότι το περιεχόμενο της, εάν και εφόσον οι Ενάγοντες προχωρήσουν με την καταχώρηση της, θα πρέπει αυστηρά να συμμορφώνεται με τις προαναφερόμενες προϋποθέσεις που έχουν σχολαστικά εκτεθεί. Σε περίπτωση που συμπληρωματική γραπτή μαρτυρία δεν θα τηρεί ευλαβικά το πλαίσιο που έχει προσδιοριστεί προηγουμένως, θα εκτιμάται ότι έχει καταχωριστεί χωρίς την άδεια του Δικαστηρίου με αποτέλεσμα να θεωρείται αυθαίρετη και να μην λαμβάνεται υπόψη από το Δικαστήριο (Χρυσάνθου κ.α v. Mariala Construction Limited (1996) 1B A.A.Δ. 1129, Louis Vuitton v. Δερμοσάκ κ.α. (πιο πάνω), Stavros Georgiou & Son (Scrap Metals) Ltd v. Του Πλοίου LIPA (2000) 1 A.A.Δ. 1976).

Την ίδια στιγμή δεν διαφεύγει της προσοχής του Δικαστηρίου η δήλωση του συνηγόρου των Εναγόντων. Θεωρώ ότι το περιεχόμενο της κινείται προς την κατεύθυνση του αυστηρού πλαισίου που έχει τεθεί και απαιτείται να τηρηθεί πιστά και αυστηρά.

Ο καθορισμός αυστηρού πλαισίου σε συνδυασμό με την παροχή αντίστοιχης παροχής δυνατότητας και στους Εναγομένους καταχώρησης συμπληρωματικής γραπτής μαρτυρίας, εάν και εφόσον κρίνουν ότι χρειάζεται, διασφαλίζει ότι οι διάδικοι βρίσκονται επί ίσους όρους (Κανονισμός 1.2(2)(α)).

Υπό το φως των πιο πάνω αποδέχομαι το προτεινόμενο χρονοδιάγραμμα διαδικασίας των Εναγόντων με τις πιο κάτω όμως διαφορές που συνθέτουν αυτό που τελικά καθορίζεται από το Δικαστήριο για την παρούσα διαδικασία:

- Καταχώρηση ένστασης από Ενάγοντες – μέχρι 25.10.23
- Καταχώρηση συμπληρωματικής γραπτής μαρτυρίας από τους Ενάγοντες (εάν και εφόσον κριθεί ότι χρειάζεται) – μέχρι 03.11.23
- Καταχώρηση συμπληρωματικής γραπτής μαρτυρίας από τους Εναγομένους (εάν και εφόσον κριθεί ότι χρειάζεται) – μέχρι 13.11.23
- Καταχώριση γραπτής αγόρευσης από Ενάγοντες – μέχρι 27.11.23

- Καταχώριση γραπτής αγόρευσης από Εναγόμενους – μέχρι 11.12.23
- Ημερομηνία και ώρα ακρόασης της αίτησης – 09.01.24 και ώρα 09:00.
- Διάρκεια ακρόασης – 40 λεπτά
- Κατανομή χρόνου σε κάθε διάδικο – 15 λεπτά στους Ενάγοντες, 15 λεπτά στους Εναγομένους και 10 λεπτά για απάντηση από τους Ενάγοντες (εάν χρειάζεται).

Για τους λόγους που έχω εξηγήσει η θέση των Εναγομένων δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή και ως εκ τούτου απορρίπτεται.

Σε ότι αφορά τα έξοδα θεωρώ ορθό, λογικό και δίκαιο όπως αυτά αποτελέσουν μέρος των εξόδων της διαδικασίας εκδίκασης της υπό κρίση αίτησης.

(Υπ.)

Γ. Κ. Βλάχης, Π.Ε.Δ.

Πιστό Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

Subject: Civil/New Civil Procedural Rules/Other Actions/Interim

(Αναφορά: Πολιτική Δικονομία/Νέοι Θεσμοί Πολιτικής Δικονομίας/Καθορισμός Χρονοδιαγράμματος Διαδικασίας/Κανονισμός 23.11/Ενδιάμεση Απόφαση)